

Aloha bestelieve mati's,

Onderstaande aflevering van mijn column, 'Mi kumba blaka', verscheen in dagblad De Ware Tijd d.d. zat 14/zon 15 oktober 2017.

Apriori veel dank voor je aandacht.

Bigi Brasa, Pim Sr.Jr.

H a l l o P a r a m a r i b o !

M i k u m b a b l a k a

Als witte Srananman kan ik me heel goed inleven in de gevoelens van de blanke Zuid-Afrikaanse dichteres Antjie Krog, die in de jaren tachtig van de vorige eeuw droomde van een pil, die haar net zo zwart zou maken als haar donkerkleurige landgenoten. Daarmee wilde zij zich "identificeren met de onderdrukten". Hoewel ik een nazaat ben van Sefardisch joodse Portugezen, die bijna vier eeuwen geleden in Suriname arriveerden, ben ik door mijn idealistische ouders Richard de la Parra en Mavis Spong doelbewust opgevoed in de geest van de Evangelische Broeder Gemeente. Wereldwijd bekend als de Moravian Church, opgericht in het toenmalige Oost-Duitse plaatsje Herrnhut. De lidmaten van deze kerk worden ook [herrnhutters](#) genoemd. In de Grote Stads Kerk aan de Steenbakkerijstraat werd ik op een zondag in 1940 gedoopt door dominee Gili Polanen, wiens prachtige diepe stem vereeuwigd is in de begrafenis-scene van Mama Ferrol in de film WAN PIPEL.

Mijn grootvader Maurits Julius de la Parra, geboren in 1867, apotheker van beroep, trouwde met een niet-joodse, lichtkleurige vrouw van gemengde afkomst, Elisabeth Jacoba Limes, geboren in 1883. Zij was een nakomelinge van Schotse immigranten, die zich hadden vermengd met zowel creools als indiaans bloed. Het huwelijk vond pas plaats toen het vier zonen en vier dochters had voortgebracht. Zo kwam het dat mijn vader Richard Leonard, geboren in 1908, evenals zijn broers en zusters, bij de burgerlijke stand stond ingeschreven onder de naam van zijn moeder. Op zijn zeventiende trouwden zijn ouders, op verzoek van de oudste kinderen, en toen veranderde zijn naam van de ene op de andere dag van R.L. Limes in R.L. de la Parra. De familienaam van mijn moeder Mavis Spong komt uit Engeland. Haar vader Francois was een witte man en haar moeder, Louisa Hennip, was een lichtkleurige creoolse vrouw. Moeder Mavis stierf toen ik zeven jaar oud was en daarom weet ik minder over haar familie dan over de familie van mijn vader.

Als gevolg van mijn opvoeding en programmering heb ik me zozeer met creoolse Surinamers geïdentificeerd, dat ik mezelf heel lang als een 'blakaman' beschouwde, terwijl ik van de buitenkant toch duidelijk een 'witte pier' ben. Dat heeft me flink wat innerlijke verwarring opgeleverd,

die een hoogtepunt bereikte toen mijn geesteskind WAN PIPEL een enorm succes was in Suriname, maar in Nederlandse bioskopen zo weinig bezoekers trok, dat ik in 1978 met mijn productiefirma \$corpio Films failliet ging. Om uiting te geven aan mijn grote verscheurdheid schreef ik een baldadig boek, getiteld "PRINS PIM, overdenkingen van een levensgenieter". Het is opgedragen aan mijn moeder Mavis en is te bezien als mijn autobiografie, waarin ik heb gepoogd alle kanten van mijn veelkleurige gemoed te openbaren, vooral mijn Surinaamse roots. Het bevat ook de bekentenis dat ik een neger ben, een blakaman. 'Mi kumba blaka', schreef ik, bedoeld om vooral de Nederlandse lezers eraan te herinneren dat ik weliswaar een witte man ben, maar dat er diep van binnen ook een zwarte man in mij leeft. En dat ik van beide kanten van mezelf heb leren houden.

DUBBELBLOED is de titel van een onlangs verschenen autobiografische roman van Etchica Voorn, die zekere verwantschap vertoont met mijn levensverhaal, zoals opgetekend in PRINS PIM. Ook zij heeft haar boek aan haar moeder opgedragen. Etchica is in Nederland geboren als dochter van een Surinaams-creoolse vader en een Nederlandse moeder. Na het overlijden van haar vader groeit het verlangen meer te weten over haar creoolse afkomst. Ze besluit op zoek te gaan naar haar Surinaamse wortels,

naar de familie voor wie zij een vreemde is, in het land waar ze nooit eerder is geweest. Zij ervaart dat ze als moksi uiteindelijk nergens bij hoort, niet bij haar Nederlandse witte familie, niet bij haar Surinaamse zwarte familie. Tegelijk beseft ze dat zij als dubbelbloed het beste van twee culturen in zich draagt, en dat onafhankelijkheid en zelfstandigheid belangrijker zijn dan afkomst en kleur. DUBBELBLOED leest als een trein en ik vertrouw er op dat we nog veel van deze auteur zullen horen.

Pim de la Parra
Prins Hendrikstraat 37
Paramaribo - Suriname
Tel: +(597) 47.37.66
E-mail: parralogica@gmail.com